

“Dankbaar voor dingen die vroeger evident leken”

Ondertussen werkt Laurence Claes (21) als psychiatisch verpleegkundige in Beernem. Maar ze weet als geen ander dat ze daar eigenlijk in een luxepositie zit. Tijdens haar opleiding aan ZoWe campus Brugge volgde ze stage in Gambia. Daar zag ze hoe het soms met minder middelen moet. “Een waardevolle levensles, zowel op persoonlijk vlak als op de werkvloer.”

Dag Laurence! Waarom heb je voor een buitenlandse stage gekozen?

Ik wilde mijn grenzen verleggen. In de eerste plaats als mens natuurlijk, maar ook wat verpleegkunde betreft. Het heeft me een andere blik op het werk gegeven.

Welke doelen had je voor jezelf vooropgesteld? Ik wilde mezelf vooral beter leren kennen. Wie ben ik? Hoe handel ik in moeilijke situaties? Dat soort zaken. En ik ben mezelf een paar keer tegen gekomen. Dat ze er vaak andere waarden en normen op nahouden en anders met de patiënten omgaan zit daar zeker voor iets tussen.

Hoe bereidde je je voor op je buitenlandse stage?

De stad Oostende organiseerde een aantal infosessies over Gambia. We zaten ook samen met studenten die eerder naar daar geweest waren. Zij gaven ons enkele nuttige tips. Verder heb ik het vooral op me laten afkomen.

Kreeg je ondersteuning vanuit de internationale werking van de hogeschool?

We hadden een aantal docenten bij wie we terecht konden met vragen. Zij hielpen ons ook goed bij de administratie. Ze stuurden bijvoorbeeld een mail als de deadline voor een subsidieaanvraag naderde of hielpen ons bij het invullen van de papieren.

Wat moet ik me voorstellen bij het Edward Francis Small Teaching Hospital? En hoe zag jouw takenpakket eruit?

Edward Francis is een ziekenhuis in de hoofdstad van Gambia. Alle verpleegsters en dokters gaan er aan de slag tijdens hun opleiding. Als patiënt krijg je er dus een dokter voor je, maar ook een aantal zorgkundigen en artsen in opleiding.

Als stagiairs mochten we zelf kiezen op welke afdelingen we wilden meedraaien. Zelf stond ik eerst twee weken op neonatologie, bij de premature baby's. Daarna was ik twee weken aan de slag op de spoeddienst. Je wordt meteen echt in de actie gesmeten. Ze begeleiden je, vooral in hoe je met minder middelen zaken toch kan uitvoeren, maar ze verwachten wel dat je weet waarmee je bezig bent. Dat maakt het wel boeiend. Liever een actieve stage dan puur observeren en notities nemen.

Kon je je vlot aanpassen aan je leefwereld en op de werkvloer?

Ik verbleef bij een warm gastgezin die het goed had. Verder in de hoofdstad kwamen we wel schrijnende omstandigheden tegen. Dat went niet. Maar de lokale bevolking is echt gastvrij voor buitenlandse studenten. Zeker de jongere inwoners spreken goed Engels, dus de communicatie verliep wel vlot. Ik voelde me meteen welkom.

Op het werk was het in de eerste plaats wennen aan de gebrekkige uitrusting. Daarnaast is ook de omgang met patiënten heel anders. Tijdens onze opleiding is empathie een belangrijk gegeven. In Gambia gaat het er in de ziekenhuizen net afstandelijk aan toe. Eens vragen ‘Hoe

gaat het?' doen ze daar niet. Gelukkig kon ik met al mijn vragen of problemen bij mijn stageverantwoordelijke terecht.

Heb je nog contact met mensen ter plaatse?

Ik hoor nog regelmatig iets van mijn gastgezin. We sturen berichtjes en bellen af en toe. Altijd fijn om eens te horen hoe het gaat. Ik ben zeker van plan om eens terug te gaan naar Gambia. En dan spreken we zeker af.

Wat neem je uit je stage-ervaring mee in je huidige job?

Meer dan concrete technieken is mijn visie veranderd. Ik weet dat zaken zoals stromend water uit de kraan niet evident zijn. Het heeft me dankbaarder gemaakt. Dat probeer ik, op een speelse manier, af en toe ook over te brengen op mijn patiënten. Genieten van de kleine dingen in het leven.

Wat was het hoogtepunt van je periode in Gambia? Had je ook tegenslagen?

De grootste tegenslag was sowieso de inkorting van de stageperiode. Omwille van corona moesten we na 7 weken al terug naar België vertrekken. Extra spijtig omdat ik net dan ging beginnen aan mijn periode op de psychiatrische afdeling, wat mij het hardst interesseerde.

Tijdens die weken heb ik wel veel energie gehaald uit de dankbaarheid van de patiënten. Samen met een collega-student konden we een patiënt op Spoed redden. Dat gaf ongelooflijk veel voldoening. Of aan mama's vertellen dat ze hun premature baby gezond en wel mee mogen nemen naar huis. Een fantastisch gevoel.

Waarom zou je toekomstige studenten aanraden om ook voor een buitenlandse stage te kiezen?

Je leert jezelf op een heel andere manier kennen. Daarvoor moet je trouwens niet naar een ontwikkelingsland gaan. Dat geldt voor elke buitenlandse stage-ervaring. En je verruimt je wereldvisie. Verder leren kijken dan België neem je mee voor de rest van je leven.